

Arrest

nr. 189 244 van 29 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 december 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 december 2016 tot het opleggen van een inreisverbod van acht jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 december 2016 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. AERDEN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 oktober 1995 wordt de verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen, wegens poging doodslag.

Op 29 juni 2001 wordt de verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen, wegens onwettig bezit en handel van slaap- en verdovende middelen.

Op 28 november 2002 wordt de verzoeker veroordeeld door de politierechtbank te Antwerpen, wegens het rondrijden met een niet-verzekerd voertuig.

Op 21 maart 2003 wordt de verzoeker opnieuw veroordeeld door de politierechtbank te Antwerpen, wegens een verkeersinbreuk.

Op 2 maart 2004 wordt de verzoeker andermaal veroordeeld door de politierechtbank te Hasselt, wegens een verkeersinbreuk.

Op 14 juni 2004 wordt de verzoeker nogmaals veroordeeld door de politierechtbank te Antwerpen, wegens een verkeersinbreuk.

Op 30 november 2005 wordt de verzoeker veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen, wegens heling van zaken.

Op 2 november 2006 wordt de verzoeker veroordeeld door de politierechtbank te Brussel wegens het rondrijden zonder houder te zijn van een rijbewijs, alsook met een niet-verzekerd voertuig.

Op 4 juli 2007 wordt de verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Turnhout, wegens diefstal met geweld of bedreiging en bendevoorming.

Op 29 januari 2008 wordt de verzoeker veroordeeld door het hof van beroep te Gent, als dader of mededader van oplichting, misbruik van vertrouwen en bendevoorming.

Op 14 maart 2008 wordt de verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Leuven, wegens misbruik van vertrouwen.

Op 7 mei 2009 wordt de verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen, als mededader van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

Op 23 december 2010 wordt de verzoeker door het hof van beroep te Antwerpen veroordeeld als dader of mededader van diefstal met geweld of bedreiging, alsook voor het in omloop brengen van valse munten.

Op 16 februari 2012 wordt verzoeker opnieuw veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen, wegens diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

Op 27 juni 2012 wordt de verzoeker veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen, wegens diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

Op 18 oktober 2012 wordt de verzoeker door de correctionele rechtbank te Tongeren veroordeeld wegens valsheid in geschriften en gebruik van valsheid in geschriften.

Op 11 april 2016 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Leuven, wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

Op 14 december 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze gedwongen verwijderingsmaatregel wordt uitgevoerd op 2 januari 2017.

Op 14 december 2016 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van acht jaar.

Dit inreisverbod is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 13sexies, op diezelfde dag nog ter kennis gebracht en is als volgt gemotiveerd:

“Aan de Heer:

naam: K.

voornaam: G.

geboortedatum: (...)

nationaliteit: Kosovo

in de gevangenis gekend als zijnde G. U., geboren te G. K. op (...), onderdaan van Joegoslavië

alias : G. U., geboren te S. G. op 18.02.1967, onderdaan van Servië Montenegro

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 14.12.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4^e alinea van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan doodslag en poging tot misdaad, feit(en) waarvoor hij op 18.10.1995 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar (5 jaar uitstel behoudens de voorhechtenis), inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 29.06.2001 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 15 maanden, heling, feit(en) waarvoor hij op 30.11.2005 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar, diefstal met geweld of bedreigingen en bendevoorming, feit(en) waarvoor hij op 04.07.2007 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een autonome werkstraf van 200 uren, oplichting als dader of mededader, misbruik van vertrouwen en bendevoorming, feit(en) waarvoor hij op 29.01.2008 door het Hof van Beroep van Gent veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 5 jaar, misbruik van vertrouwen, feit(en) waarvoor hij op 14.03.2008 door de Correctionele Rechtbank van Leuven veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 9 maanden, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en diefstal met geweld of bedreigingen als dader of mededader, feit(en) waarvoor hij op 27.06.2012 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden, valsheid in geschriften en gebruik van valsheid in geschriften, feit(en) waarvoor hij op 18.10.2012 door de Correctionele Rechtbank van Tongeren veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden, inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 11.04.2016 door de Correctionele Rechtbank van Leuven veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 maanden.

Gezien de maatschappelijke impact, de ernst van deze feiten en hun gewelddadig en repetitief karakter, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten. Betrokkene heeft geen vast verblijfsadres. Betrokkene heeft Belgische kinderen en andere familieleden op het grondgebied. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. De contacten met kinderen en familie in België kunnen op een andere manier worden onderhouden middels (korte) bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen.

De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging. Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan doodslag en poging tot misdaad, feit(en) waarvoor hij op 18.10.1995 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar (5 jaar uitstel behoudens de voorhechtenis), inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 29.06.2001 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 15 maanden, heling, feit(en) waarvoor hij op 30.11.2005 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar, diefstal met geweld of bedreigingen en bendevoorming, feit(en) waarvoor hij op 04.07.2007 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een autonome werkstraf van 200 uren, oplichting als dader of mededader, misbruik van vertrouwen en bendevoorming, feit(en) waarvoor hij op 29.01.2008 door het Hof van Beroep van Gent veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 5 jaar, misbruik van vertrouwen, feit(en) waarvoor hij op 14.03.2008 door de Correctionele Rechtbank van Leuven veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 9 maanden, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en diefstal met geweld of bedreigingen als dader of mededader, feit(en) waarvoor hij op 27.06.2012 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6

maanden, valsheid in geschriften en gebruik van valsheid in geschriften, feit(en) waarvoor hij op 18.10.2012 door de Correctionele Rechtbank van Tongeren veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden, inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 11.04.2016 door de Correctionele Rechtbank van Leuven veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 maanden.

Gezien de maatschappelijke impact, de ernst van deze feiten en hun gewelddadig en repetitief karakter, bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die tijdens zijn lange aanwezigheid op het grondgebied nooit blijkt heeft gegeven van enig respect voor de waarden en de wetten van het Belgisch volk.

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt.

Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Aan het recht op verblijf op het Belgisch grondgebied dat betrokkene genoot werd op 13.02.2009 een einde gesteld door de gemeentelijke administratie van Antwerpen (ambtelijke schrapping)

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het proportionaliteitsbeginsel, van de artikelen 62 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de formele en de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“2.1 EERSTE MIDDEL : Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de proportionaliteitstoets, schending van art. 62 van de Vreemdelingenwet.

1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht, schending van art. 74/11 Vw., schending van de proportionaliteitstoets, schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Dat de Staatssecretaris derhalve de bewijswaarde van de door verzoekende partij ingediende documenten miskent en hiermee de art. 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen miskent. Ook art. 74/11 Vw. en de proportionaliteitsbeginsel wordt geschonden door de bestreden beslissing.

i. Toetsing aan art. 74/11 Vw.

De staatssecretaris wenst verzoeker een inreisverbod van 8 jaar op te leggen omwille van het feit dat verzoeker in het verleden meerdere veroordelingen heeft opgelopen, en tot op de dag van vandaag een bedreiging zou vormen voor de openbare orde en de nationale veiligheid, zoals omschreven in art. 74/11, §1, vierde alinea.

Voor de goede orden worden de veroordelingen van verzoeker hieronder nogmaals opgelijst:

- 1995, Correctionele rechtbank Antwerpen: 2 jaar gevangenisstraf (met uitstel);
- 2001, Correctionele rechtbank Antwerpen: 15 maanden gevangenisstraf;
- 2005, Hof van Beroep Antwerpen: 1 jaar gevangenisstraf;
- 2007, Correctionele rechtbank Turnhout: werkstraf van 200 uur;
- 2008, Hof van Beroep Gent: 5 jaar gevangenisstraf;
- 2008, Correctionele rechtbank Leuven: 9 maanden gevangenisstraf;
- 2012, Hof van Beroep Antwerpen: 6 maanden gevangenisstraf;
- 2012, Correctionele rechtbank Tongeren: 6 maanden gevangenisstraf;
- 2016, Correctionele rechtbank Leuven: 3 maanden gevangenisstraf.

Verzoeker beging derhalve vele relatief lichte misdrijven, doch ook één zwaardere. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat dit zwaardere misdrijf reeds een 8 à 9 tal jaar geleden is!

Stellen dat verzoeker anno 2016 nog een gevaar zou betekenen voor de openbare orde of nationale veiligheid is dan ook niet correct. Verzoeker dan ook nog eens een inreisverbod opleggen van maar liefst 8 jaar is dan ook een zware schending van de rechten van verzoeker.

Verzoeker, maar ook diens kinderen, hebben recht conform artikel 8 EVRM op een gezinsleven. Dit gezinsleven speelt zich volledig in België af, aangezien de moeder en de kinderen van verzoeker in België wonen. Zij hebben zoals reeds aangehaald ook allen de Belgische nationaliteit.

De familieleden van verzoeker hebben dus alle belangen in België (werk, school, familie, vriendenkring, ...

Wanneer verzoeker acht jaar lang niet naar België kan komen kan hij aldus acht jaar lang zijn moeder en kinderen niet zien.

Verzoeker is Kosovaars en voor Kosovo is er een visumplicht, zelfs om voor korte tijd naar Europa te komen. Een visum zal aan verzoeker worden geweigerd gelet op het opgelegde inreisverbod.

ii. Schending van de materiële en formele motiveringsplicht en het proportionaliteitsbeginsel

Tevens houdt men geen enkele reden met de persoonlijke situatie van verzoeker en ontnemt men hem elke kans om zich met zijn verblijf in België in regel te stellen (zowel in België als in zijn land van herkomst).

Verzoeker verblijft reeds sedert vlak na zijn geboorte in België (verzoeker is thans 49 jaar oud en wordt 50 op 12 februari 2017). Verzoeker kwam naar België met zijn moeder toen hij ongeveer een half jaar oud is. Verzoeker is derhalve de facto Belg. Het hoeft niet te verbazen dat verzoeker dan ook geen enkele band heeft met zijn land van herkomst. Al de familie van verzoeker bevindt zich in België. Bovendien hebben de familieleden van verzoeker inmiddels allen de Belgische nationaliteit.

Verzoeker wordt door het inreisverbod verplicht om te leven in een land dat hij nooit gekend heeft, en waarmee hij geen enkele band heeft. Hij is tevens de taal van zijn land van herkomst niet machtig. Verzoeker spreekt noch schrijft de taal van zijn land van herkomst.

De toekomst van verzoeker in zijn land van herkomst is dan ook uiterst onzeker, gelet op het feit dat verzoeker er niemand kent, nergens terecht kan en onmogelijk werk zal kunnen vinden.

De staatssecretaris houdt op geen enkele wijze met de persoonlijke situatie van verzoeker, in het bijzonder met het feit dat verzoeker al zijn volledige leven in België woont.

Het hoeft dan ook geen verder betoog dat de staatssecretaris de materiële en formele motiveringsplicht en het proportionaliteitsbeginsel schendt bij het nemen van de beslissing tot inreisverbod van maar liefst 8 jaar.”

Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, 4^e lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite als waarom de verzoeker een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd, met name omdat de verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Deze vaststelling wordt vervolgens op uitgebreide wijze en als volgt toegelicht: *“Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan doodslag en poging tot misdaad, feit(en) waarvoor hij op 18.10.1995 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar (5 jaar uitstel behoudens de voorhechtenis), inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 29.06.2001 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 15 maanden, heling, feit(en) waarvoor hij op 30.11.2005 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar, diefstal met geweld of bedreigingen en bendevoering, feit(en) waarvoor hij op 04.07.2007 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een autonome werkstraf van 200 uren, oplichting als dader of mededader, misbruik van vertrouwen en bendevoering, feit(en) waarvoor hij op 29.01.2008 door het Hof van Beroep van Gent veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 5 jaar, misbruik van vertrouwen, feit(en) waarvoor hij op 14.03.2008 door de Correctionele Rechtbank van Leuven veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 9 maanden, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en diefstal met geweld of bedreigingen als dader of mededader, feit(en) waarvoor hij op 27.06.2012 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden, valsheid in geschriften en gebruik van valsheid in geschriften, feit(en) waarvoor hij op 18.10.2012 door de Correctionele Rechtbank van Tongeren veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden, inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 11.04.2016 door de Correctionele Rechtbank van Leuven veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 maanden.*

Gezien de maatschappelijke impact, de ernst van deze feiten en hun gewelddadig en repetitief karakter, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten. Betrokkene heeft geen vast verblijfsadres. Betrokkene heeft Belgische kinderen en andere familieleden op het grondgebied. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. De contacten met kinderen en familie in België kunnen op een andere manier worden onderhouden middels (korte) bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen.

De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging. Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan doodslag en poging tot misdaad, feit(en) waarvoor hij op 18.10.1995 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar (5 jaar uitstel behoudens de voorhechtenis), inbreuk op de wetgeving inzake

verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 29.06.2001 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 15 maanden, heling, feit(en) waarvoor hij op 30.11.2005 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar, diefstal met geweld of bedreigingen en bendevorming, feit(en) waarvoor hij op 04.07.2007 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een autonome werkstraf van 200 uren, oplichting als dader of mededader, misbruik van vertrouwen en bendevorming, feit(en) waarvoor hij op 29.01.2008 door het Hof van Beroep van Gent veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 5 jaar, misbruik van vertrouwen, feit(en) waarvoor hij op 14.03.2008 door de Correctionele Rechtbank van Leuven veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 9 maanden, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en diefstal met geweld of bedreigingen als dader of mededader, feit(en) waarvoor hij op 27.06.2012 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden, valsheid in geschriften en gebruik van valsheid in geschriften, feit(en) waarvoor hij op 18.10.2012 door de Correctionele Rechtbank van Tongeren veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden, inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 11.04.2016 door de Correctionele Rechtbank van Leuven veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 maanden.

Gezien de maatschappelijke impact, de ernst van deze feiten en hun gewelddadig en repetitief karakter, bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die tijdens zijn lange aanwezigheid op het grondgebied nooit blijkt heeft gegeven van enig respect voor de waarden en de wetten van het Belgisch volk.

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt.

Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Aan het recht op verblijf op het Belgisch grondgebied dat betrokkene genoot werd op 13.02.2009 een einde gesteld door de gemeentelijke administratie van Antwerpen (ambtelijke schrapping)

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoeker aldus toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van acht jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. De Raad merkt hierbij nog op dat de formele of uitdrukkelijk motiveringsplicht een positieve motivering behelst, in die zin dat de gemachtigde enkel de redenen moet weergeven waarom hij een inreisverbod oplegt en waarom wordt geopteerd voor een inreisverbod van acht jaar. Hieraan is *in casu* ruimschoots voldaan. Verzoekers betoog dat bepaalde vaststellingen niet correct of disproportioneel zouden zijn, houdt geen verband met de formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht.

De verzoeker toont niet waarom de hierboven weergegeven motieven, die wel degelijk blijken geven van een concrete afweging tussen verzoekers persoonlijke belangen en die van de Belgische staat, niet afdoende zouden zijn in het licht van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Ook het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de

opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De verzoeker betoogt vooreerst dat kan worden vastgesteld dat hij vele relatief lichte misdrijven beging, maar ook één zwaardere. Hij stelt dat dit zwaardere misdrijf reeds een 8 à 9 tal jaar geleden is. Hij is dan ook van oordeel dat nu stellen dat hij nog een gevaar zou betekenen voor de openbare orde of nationale veiligheid niet correct is. Het opleggen van een inreisverbod van maar liefst 8 jaar is volgens hem dan ook een zware schending van zijn rechten.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing de vele veroordelingen van de verzoeker weergeeft, namelijk: *“Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan doodslag en poging tot misdaad, feit(en) waarvoor hij op 18.10.1995 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar (5 jaar uitstel behoudens de voorhechtenis), inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 29.06.2001 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 15 maanden, heling, feit(en) waarvoor hij op 30.11.2005 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar, diefstal met geweld of bedreigingen en bendevorming, feit(en) waarvoor hij op 04.07.2007 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een autonome werkstraf van 200 uren, oplichting als dader of mededader, misbruik van vertrouwen en bendevorming, feit(en) waarvoor hij op 29.01.2008 door het Hof van Beroep van Gent veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 5 jaar, misbruik van vertrouwen, feit(en) waarvoor hij op 14.03.2008 door de Correctionele Rechtbank van Leuven veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 9 maanden, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en diefstal met geweld of bedreigingen als dader of mededader, feit(en) waarvoor hij op 27.06.2012 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden, valsheid in geschriften en gebruik van valsheid in geschriften, feit(en) waarvoor hij op 18.10.2012 door de Correctionele Rechtbank van Tongeren veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden, inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 11.04.2016 door de Correctionele Rechtbank van Leuven veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 maanden.”* De verzoeker betwist deze feiten niet, hij tracht ze enkel te minimaliseren door te stellen dat het, behalve één, niet om zware misdrijven of veroordelingen zou gaan. Samen met de verweerder in de nota met opmerkingen, wijst de Raad er op dat deze argumentatie bijzonder misplaatst voorkomt. De verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat feiten als poging doodslag, inbreuken op de regelgeving betreffende verdovende middelen, diefstal met geweld, diefstal met braak, en dergelijke meer *“relatief lichte misdrijven”* zouden uitmaken, dewelke niet zouden toelaten te besluiten tot een ernstige bedreiging voor de openbare orde. Bovendien blijkt uit de opsomming van veroordelingen in de bestreden akte en ondersteund door de stukken van het administratief dossier, dat de verzoeker reeds sinds 1995 *quasi* onophoudelijke strafrechtelijke veroordelingen heeft opgelopen, voor verscheidene zwaarwichtige misdrijven met een aanzienlijke maatschappelijke impact. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat de gemachtigde, rekening houdende met maatschappelijke impact van de vele gepleegde misdrijven, alsook het gewelddadig én repetitief karakter ervan, heeft besloten dat er van de verzoeker een ernstig gevaar uitgaat op een nieuwe schending van de openbare orde. Bovendien kan de verzoeker ook niet voorhouden dat de bedreiging van de openbare orde niet of niet voldoende actueel zou zijn. Afgezien van het feit dat het actueel gevaar op recidive reeds voldoende steun kan vinden in de opeenvolging van de vele misdrijven waarvoor de verzoeker in de loop der jaren werd veroordeeld, kan immers niet voorbij gegaan worden aan het feit dat de verzoeker op 11 april 2016, dus luttele maanden voor het treffen van de bestreden beslissing, nog werd veroordeeld werd wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

De gemachtigde heeft dan ook, gelet op de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing, op goede gronden en in alle redelijkheid overwogen dat de verzoeker als een actueel ernstig gevaar voor de openbare orde moete worden beschouwd.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3

Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Artikel 74/11, §1, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. *In casu* werd de verzoeker een inreisverbod opgelegd van acht jaar. In het licht van voorgaande bespreking en het feit dat daaruit blijkt dat de gemachtigde op goede gronden heeft vastgesteld dat de verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde, kon de verweerder *in casu* dan ook een inreisverbod van meer dan 5 jaar opleggen.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

Waar de verzoeker betoogt dat een inreisverbod van acht jaar niet proportioneel is en dat er geen rekening zou zijn gehouden met zijn persoonlijke en familiale situatie (de verzoeker heeft Belgische kinderen en andere familieleden die de Belgische nationaliteit hebben en hij zou geen enkele band meer hebben met en de taal niet machtig zijn van zijn land van nationaliteit), merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk heeft rekening gehouden met het privé- en familieleven van de verzoeker, alsook met het lange verblijf van de verzoeker in België. Verzoekers persoonlijke en familiale situatie in België wordt hierbij geenszins betwist, doch er wordt geconcludeerd dat deze ondergeschikt is aan de bescherming van de openbare orde. Dienaangaande wordt als volgt gemotiveerd: “*Betrokkene heeft Belgische kinderen en andere familieleden op het grondgebied. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. De contacten met kinderen en familie in België kunnen op een andere manier worden onderhouden middels (korte) bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging. Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan doodslag en poging tot misdaad, feit(en) waarvoor hij op 18.10.1995 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar (5 jaar uitstel behoudens de voorhechtenis), inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 29.06.2001 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 15 maanden, heling, feit(en) waarvoor hij op 30.11.2005 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar, diefstal met geweld of bedreigingen en bendevoorming, feit(en) waarvoor hij op 04.07.2007 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een autonome werkstraf van 200 uren, oplichting als dader of mededader, misbruik van vertrouwen en bendevoorming, feit(en) waarvoor hij op 29.01.2008 door het Hof van Beroep van Gent veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 5 jaar, misbruik van vertrouwen, feit(en) waarvoor hij op 14.03.2008 door de Correctionele Rechtbank van Leuven veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 9 maanden, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en diefstal met geweld of bedreigingen als dader of mededader, feit(en) waarvoor hij op 27.06.2012 door het Hof van Beroep*

van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden, valsheid in geschriften en gebruik van valsheid in geschriften, feit(en) waarvoor hij op 18.10.2012 door de Correctionele Rechtbank van Tongeren veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden, inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 11.04.2016 door de Correctionele Rechtbank van Leuven veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 maanden. Gezien de maatschappelijke impact, de ernst van deze feiten en hun gewelddadig en repetitief karakter, bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die tijdens zijn lange aanwezigheid op het grondgebied nooit blijkt heeft gegeven van enig respect voor de waarden en de wetten van het Belgisch volk. Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.” Waar de verzoeker wijst op de gevolgen van het acht jaar durende inreisverbod op zijn privé- en gezinsleven, geeft hij in wezen enkel aan niet akkoord te kunnen gaan met het oordeel van de gemachtigde dat de bescherming van de openbare orde superieur is aan verzoekers privébelangen. Deze beschouwingen betreffen dan ook de opportuniteit van de bestreden beslissing. Ook al mocht de Raad daaromtrent een ander oordeel hebben, kan hij zijn beoordeling op dat punt niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. Het komt de Raad immers niet toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. De aangevoerde kritiek geeft te dezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de verweerder, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het proportionaliteitsbeginsel of evenredigheidsbeginsel als toepassing van het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen.

Nu de gemachtigde op goede gronden heeft vastgesteld dat de verzoeker een ernstige en actuele bedreiging vormt voor de Belgische openbare orde, nu hij op goede gronden heeft gewezen op de lange en ononderbroken periode waarin de verzoeker verschillende malen correctioneel werd veroordeeld voor verscheidene misdrijven waarbij terecht de nadruk werd gelegd op de maatschappelijke impact en de ernst van de gepleegde feiten alsook op het gewelddadig en repetitief karakter ervan, komt het geenszins kennelijk onredelijk of buiten elke proportie over om de verzoeker een inreisverbod van acht jaar op te leggen. Verzoekers overigens grotendeels hypothetische en louter affirmatieve betoog laat niet toe hierover anders te besluiten.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat geen schending van het proportionaliteitsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht kan worden vastgesteld.

In de mate dat met een enkele verwijzing naar het recht op gezinsleven van de verzoeker en zijn Belgische kinderen in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) tevens wordt beoogd de schending van artikel 8 van het EVRM aan te voeren, wijst de Raad er op dat het door artikel 8 van het EVRM verleende bescherming van het gezinsleven niet absoluut is.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft er inzake immigratie bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde in de bestreden akte op een duidelijke en weloverwogen wijze blijkt geeft van een bekommernis om een juist en fair evenwicht te bereiken tussen de belangen van de Belgische staat, met name het handhaven van de openbare orde en het verzekeren van de immigratiecontrole (zie de vaststellingen omtrent het illegaal verblijf, de aliansen en het gebrek aan gekend verblijfsadres alsook de laatste zin van de bestreden beslissing) en verzoekers privé- en gezinsbelangen. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoeker de contacten met zijn kinderen en familie in België op een andere manier kan onderhouden middels (korte) bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen, dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten de inmenging in het gezinsleven rechtvaardigen, en dat gezien de maatschappelijke impact, de ernst van deze feiten en hun gewelddadig en repetitief karakter, er een ernstig en actueel gevaar bestaat voor een nieuwe schending van de openbare orde. De gemachtigde motiveert verder dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die tijdens zijn lange aanwezigheid op het grondgebied nooit blijkt heeft gegeven van enig respect voor de waarden en de wetten van het Belgisch volk, en dat de openbare orde dient te worden beschermd. De gemachtigde concludeert dat het gevaar dat de verzoeker vormt voor de openbare orde bijgevolg superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Met het loutere betoog dat hij door het inreisverbod wordt verplicht om te leven in een land dat hij nooit gekend heeft, en waarmee hij geen enkele band heeft, dat hij tevens de taal van zijn land van herkomst niet machtig is, en de toekomst in zijn land van herkomst dan ook uiterst onzeker is gelet op het feit dat hij er niemand kent, nergens terecht kan en onmogelijk werk zal kunnen vinden, en gelet op hetgeen hierboven reeds werd geoordeeld omtrent de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het proportionaliteitsbeginsel, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing geen blijf zou geven van een juist evenwicht tussen de concurrerende belangen van de verzoeker als individu en van de Belgische samenleving in haar geheel.

De verzoeker maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

griffier.

De voorzitter,

C. DE GROOTE